



# Regular les jubilacions de la funció pública necessita seny i coresponsabilitat

El dijous 18 de setembre, al Consell General, hi hagué un intens debat en relació al projecte de llei, presentat pel Govern que presideix Antoni Martí, sobre la regulació de la pensió de jubilació dels funcionaris. Durant el debat vaig defensar una esmena a la totalitat al projecte del Govern. No hi estava, no hi estem d'acord.

Voldria exposar en aquesta tribuna, intentant resumir la nostra argumentació, el per què.

La relació jurídica del funcionari amb l'Estat està configurada per la Llei. I la llei, ho diu la Constitució, no pot tenir disposicions retroactives que siguin restrictives de drets individuals. Ho diu l'article 3 de la Constitució. A més, el principi de confiança legítima, reconegut per la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, reforça la disposició constitucional.

Si la llei que presenta Antoni Martí tingués una mínima consideració a l'Estat de dret hauria recollit d'immediat el suport dels funcionaris afectats. Però no té ni una cosa ni l'altra.

El govern de DA ha esmicolat el diàleg social. Unilateralment va retallar els salaris de l'Administració i ara retalla els instruments per adaptar la jubilació anticipada.

El meu discurs, el d'SDP, no és el discurs immobilitista dels que no volen tocar res en el sistema actual. Que calia i que cal reformar el sistema de jubilació a la funció pública no és cap notícia per ningú. En tot cas no ho és per nosaltres. El sistema és deficitari i res no assenyala un retorn a l'equilibri durant la propera dècada.

Per això pensem que esdevé necessari un gran acord polític-social que comprometi un percentatge del pressupost per dedicar-lo a la protecció social.

S'ha de parlar de la procedència dels ingressos, que hauran de ser compartits entre les cotitzacions socials i les transferències del Govern, procedents del sistema fiscal, dels tributs.

Hem de ser prudents per evitar que una generació hagi de suportar tots els impactes de la crisi. El factor intergeneracional s'hauria d'aplicar al sistema de pensions de jubilació.

Sabem que cal reformar el sistema de jubilació a la funció pública. Tant és així que durant el meu mandat al capdavant de Govern s'encetà una taula de treball sobre la funció pública, amb els Sindicats de la Funció Pública, que va tractar àmpliament la jubilació. I el 17 de desembre del 2010 es va arribar al següent acord:

"Convertir l'actual model de jubilació en un model garantista en el temps i econòmicament sostenible per a l'Administració."

Estic convençut que cal passar progressivament d'un sistema de prestació definida a un sistema d'aportació definida a través d'un veritable sistema de pensions, inexistent actualment a l'Administració. Així ho vaig mantenir durant la campanya electoral de la primavera del 2011. Mentre el candidat Antoni Martí, assegurava als funcionaris, especialment a la Policia, que no es tocava res.

La llei d'Antoni Martí vol afeblir el caràcter públic

del sistema i reduir la quantia de les pensions contributives, per ampliar la clientela dels fons privatats de pensions.

I el desenvolupament de la capitalització podria acabar tenint unes conseqüències semblants a una privatització.

El projecte de llei que no vaig votar el dia 18 de setembre elimina la garantia legal del manteniment del poder adquisitiu dels funcionaris jubilats, expropiant silenciosament el poder adquisitiu dels jubilats, i es redueix l'import real de la pensió amb resposta a les dificultats del sistema.

S'entén que aquells funcionaris que porten vint-i-cinc anys d'antiguitat considerin com una expropiació el fet de veure's privats del dret a jubilar-se en les mateixes condicions que tenien fins avui. S'entén, perquè tot aquell temps han desenvolupat un projecte econòmic de vida basat en la perspectiva dels seus ingressos actuals i futurs; quantificats i garantits pel Reglament de 29 de juliol de 1981 i el Decret de 30 de maig de 1996, normatives integrades a la Llei de la Funció Pública del 15 de desembre del 2000.

Però al Govern tant li fa que els problemes siguin conjunturals o de mitjà i llarg termini. La solució de DA és sempre la mateixa: baixar l'import de les pensions o no actualitzar-les en base a l'evolució del cost de la vida.

La proposta del Govern esdevé contradictòria amb l'actual sistema de repartiment i, en tot cas, amb el mandat constitucional (articles 29 i 30) de mantenir unes pensions adequades per garan-

tir al treballador i a la seva família una existència conforme a la dignitat. I per això, defensant la nostra esmena a la totalitat, vaig fer greuge al Govern de menystenir els efectes socials de la reforma que proposa.

Aquí no n'hi ha prou de parlar de respostes tècniques als problemes més visibles –que coneixem i que volem intentar resoldre– com són el dèficit derivat dels compromisos per prestació definida i la part important de la despesa pública afectada al pagament de les pensions.

No n'hi ha prou perquè aquesta reforma i els diferents plans de redreçament que es puguin plantejar no actuen únicament sobre la suma dels dèficits o el volum de la despesa pública.

S'ha de dir que amb aquesta reforma la relació entre el nivell de vida dels funcionaris actius i el dels jubilats és degradarà força. Les pensions es reduiran de manera substancial. I, en conseqüència, la capacitat adquisitiva de moltes famílies es reduirà. I això afectarà no només la seva qualitat de vida sinó el consum. Amb una altra conseqüència econòmica que el Govern tampoc sembla haver valorat: la reducció de la demanda de béns i serveis.

Cal anar cap a l'equilibri financer. És necessari.

Però la cohesió social també ha de ser un objectiu central de l'acció pública. Fixem-nos en la Constitució: l'article 28 reconeix la llibertat d'empresa en el marc de l'economia de mercat i conforme a les lleis i, tot seguit, els articles 29 i 30 recullen els drets socials. Una cosa i l'altra no són incompatibles.